

Bác sĩ Elizabeth Kübler-Ross, ng&#i ti&#n phong trong lãnh vực nghiên cứu về hi&#n t&#ng h&#i sinh cho bi&#t:

“Con ng&#i s&# ch&#t nh&# con nít s&# ma, h&# đã nhìn cái ch&#t m&#t cách s&# hãi, ghê t&#m và c&# g&#ng ph&# nh&#n nó vì nó làm gián đoạn s&# liên t&#c c&#a đ&#i s&#ng. Nh&#ng n&#u h&# bi&#t ch&#p nh&#n s&# ch&#t m&#t cách bình th&#n, gi&#n đ&# thì h&# s&# th&#y ch&#t là m&#t s&# ki&#n t&# nhiên cũng nh&# lúc sinh ra v&#y. B&#t k&# lúc nào chung quanh chúng ta, s&#ng và ch&#t cũng luôn luôn ti&#p đ&#n. Lá cây r&#ng đ&# nh&#ng ch&# cho nh&#ng m&#m non xu&#t hi&#n, h&#t mùa đông l&#i có mùa xuân. M&#t hi&#n t&#ng t&# nhiên và c&#n thi&#t nh&# th&# không l&#i ch&#ng bao hàm m&#t ý nghĩa thâm sâu nào đó? Ph&#i chẳng chính vì có s&# ch&#t mà s&# s&#ng hi&#n h&#u, có s&# xây đ&#ng thì cũng ph&#i có s&# h&#y đ&#t, đâu có gì t&#n t&#i vĩnh vi&#n. Ng&#i ta không th&# hi&#u đ&#c ý nghĩa đích th&#c c&#a s&# s&#ng n&#u h&# không ch&#u ch&#p nh&#n s&# ch&#t, và đã đ&#n lúc ng&#i ta ph&#i nghiên cứu c&#n k&# các s&# ki&#n này ch&# không th&# ch&#p nh&#n nh&#ng lý thuy&#t m&# h&# nào đó đ&#c.”

Sau đây là tài liệu đ&#c trích l&#i t&# cuốn La Revue Spirite:

Bác sĩ Henri Desrives là m&#t khoa h&#c gia ho&#t đ&#ng, vui vẻ và yêu ngh&#. Nh&# m&#i nhà trí th&#c khác, ông s&#ng m&#t cuộc đ&#i r&#t th&#c t&# và không buồn l&#u ý đ&#n nh&#ng đ&#u mà khoa h&#c ch&#a gi&#i thích đ&#c. Ông không tin r&#ng có m&#t linh h&#n t&#n t&#i sau khi ch&#t vì th&# xác ch&# là s&# k&#t h&#p c&#a các v&#t ch&#t h&#u c&# và trí thông minh ch&#ng qua ch&# là s&#n ph&#m c&#a các t&# bào th&#n kinh. Khi th&# xác đã h&# ho&#i thì trí thông minh cũng không th&# t&#n t&#i. M&#t hôm khi bàn chuy&#n về i các con v&# đ&# tài đ&#i s&#ng sau khi ch&#t, ông h&#a s&# liên l&#c v&#i các con n&#u qu&# th&#t có m&#t đ&#i s&#ng bên kia c&#a t&#.

C&#u con trai Pierre Desrives, cũng là m&#t y sĩ, đã nói: “N&#u đã ch&#t, làm sao cha có th&# liên l&#c v&#i con đ&#c?”

Bác sĩ Henri suy nghĩ m&#t lúc r&#i tr&# l&#i: “Cha không tin có m&#t đ&#i s&#ng hay cõi gi&#i nào ngoài đ&#i s&#ng này nh&#ng n&#u sau khi ch&#t mà cha th&#y đ&#c đ&#u gì thì cha s&# tìm đ&# m&#i cách đ&# liên l&#c v&#i các con.”

Vài năm sau, bác sĩ Desrives tá trán, các con ông vì bận việc nên cũng không đá ý gì đán buổi bàn luận đó nữa.

Khoáng hai năm sau, một nhóm nhân viên làm việc trong bệnh viện lập bàn cầu chữ, bắt người cũ bút đã viết: “Xin cho gửi bác sĩ Piere Desrives đán vì tôi là cha cầu đó và tôi có một lý lẽ muán nhắn nhá với các con tôi.”

Đác thông báo, bác sĩ Piere không tin tưởng một người như người họ là người đán cầu cha, ông bèn gửi các em đán tham dự buổi cầu này. Một người cũ cầm giấy đáu một sợi dây, đáu kia cầu tá vào một cây bút chì và chờ một lát sau cây bút đã tá đáng chữ trên các trang giấy thành bức thư như sau:

Các con thân mến,

Cha rất hài lòng đã gặp đá một các con nái đây. Gần một năm nay, cha có ý trông đái đá ká cho các con về nhà người đáu ở cõi bên này mà cha đã chờ người không có câu hỏi nói lời cho các con biết.

Nhá các con đã biết, hôm đó sau khi ở bệnh viện về, cha thấy trong người mình mệt mỏi lạ thường, cha bèn lên giường nghỉ ngơi và đán đán liền đi luôn, không hay biết gì nữa. Một lúc sau cha thấy mình đang lơ lửng trong một bầu ánh sáng trong suốt như thủy tinh. Thật khó có thể tả rõ cảm giác của cha khi đó, nhưng không hiểu sao cha thấy trong mình đá cháu, linh hoạt, thoải mái không báng bó, ràng buộc như trước. Các con biết cha bệnh phong tháp nên đi đáng khó khăn, vậy mà lúc đó cha thấy mình có thể đi đáng, bay như người họ trai tráng. Cha có thể giá tay giá chân một cách thoải mái, không đau đán gì. Đang vậy vùng trong biển ánh sáng đó thì bất chợt cha nhìn thấy cái thân thể của cha đang nằm bất đáng trên giường. Cha thấy rõ mẹ và các con đang vây quanh chung quanh đó và phía trên thân thể của cha có một hình thể lạ mắt trông như một lùm mây màu xám đang lơ lửng. Cả gia đình đáu đang xúc đáng và không hiểu sao cha cầu thấy trong mình buồn bã, khó chịu. Cha lên tiếng gọi nhưng không ai trả lời, cha bác đán nám lấy tay một con nhưng con không hiểu hay biết và tự nhiên cha ý thức rằng mình đã chết. Cha bá xúc đáng mạnh, nhưng may thay lúc đó mẹ con và các con đáu lên tiếng cầu nguyện, tự nhiên cha thấy mình bình tĩnh hơn rồi như đác an ủi. Cái cảm giác đác đám chìm trong những lời cầu nguyện này thật vô cùng thoải mái đá cháu không thể tả xiát. Lập ánh sáng bao quanh cha tự nhiên trở nên sáng chói và cảm một cuộc đái cầu cha tự lúc thá đán khi

trở ng thành bở ng hi n ra rõ r t nh trên màn nh. T vi c g n đ n vi c xa, ngay c nh ng chi ti t nh nh t nh t cũng đ u hi n ra rõ r t trong tâm trí c a cha. H n bao gi h t, cha ý th c t ng t n các hành vi c a mình, các đi u t t lành, h u ích mà cha đã làm cũng nh các đi u x u xa, vô ích mà cha không tránh đ c. T nhiên cha th y sung s ng v nh ng đi u thi n đã làm và h i ti c v nh ng đi u mà đáng l ra cha không nên làm. C m t cu n phim đ i hi n ra m t cách rõ r t cho đ n khi cha th y m t m i và thi p đi nh ng i bu n ng .

Cha trong tình trở ng v t v , n a ng n a th c này m t lúc khá lâu cho đ n khi t nh d y thì th y mình v n l l ng trong m t b u ánh sáng có màu s c r t l không gi ng nh màu ánh sáng l n tr c. Cha th y mình có th di chuy n m t cách nhanh chóng, có l vì không còn xác thân n a. Cha th y cũng có nh ng ng i đang di chuy n g n đó nh ng m i l n mu n đ n g n h thì cha l i có c m giác khó ch u làm sao. M t lúc sau cha đi đ n m t n i có đông ng i t h p. Nh ng ng i này có rung đ ng d ch u nên cha có th b c l i h i thăm h m t cách d dàng. M t ng i cho bi t tùy theo các rung đ ng thích h p mà cha có th ti p xúc đ c v i nh ng ng i c i bên này. S dĩ cha không th ti p xúc v i m t s ng i vì h có s rung đ ng khác v i “t n s rung đ ng” (frequency) c a cha. S gi i thích có tính cách khoa h c này làm cha t m hài lòng. Ng i n cho bi t thêm r ng c i bên này t n s rung đ ng r t quan trở ng, và tùy theo nó mà ng i ta s l a ch n n i ch n mà h s ng. Cũng nh loài cá ngoài bi n, có loài s ng g n m t n c, có loài s ng l ng ch ng và có loài s ng d i đáy sâu tùy theo s c ép c a n c thì c i bên này, tùy theo t n s rung đ ng mà ng i ta có th tìm đ n đ c các c nh gi i khác nhau. S ki n này làm cha c m th y vô cùng thích thú vì nh v y qu có m t c i gi i bên kia c a t và c i này l i có nhi u c nh gi i khác nhau n a.

Khi x a cha không tin nh ng quan ni m nh thiên đàng hay đ a ng c nh ng hi n nay cha th y quan ni m này có th đ c gi i thích m t cách khoa h c qua vi c các t n s rung đ ng. Nh ng t n s rung đ ng này nh th nào? T i sao cha l i có nh ng t n s rung đ ng h p v i m t s ng i? Ng i n gi i thích r ng tùy theo tình c m c a con ng i mà h có nh ng s rung đ ng khác nhau; ng i có tình th ng cao c khác v i nh ng ng i tính tình nh m n, ích k hay nh ng ng i hung ác, không h bi t th ng yêu. Đây là m t đi u l l ùng mà tr c nay cha không h nghĩ đ n. Cha bèn đ t câu h i v kh nă ng trí th c, ph i chă ng nh ng khoa h c gia nh cha có nh ng t n s rung đ ng đ c bi t nào đó, thì ng i n tr l i r ng, kh nă ng trí th c hoàn toàn không có m t giá tr nào c i bên này c . Đi u này làm cho cha ít nhi u th t v ng. Ng i n cho bi t r ng cái ki n th c chuyên môn mà cha t ng là to tát ch ng qua ch là nh ng m nh v n c a m t kho tàng ki n th c r t l n mà bên này ai cũng có th h c h i đ c.

Ng i n nh n m nh r ng, đi u quan trở ng là con ng i bi t làm gì v i nh ng ki n th c đó. S đ ng nó đ ph c v hay tiêu đi t nhân lo i? S đ ng nó vào m c đích v tha hay ích k ? S đ ng nó đ đem l i ni m vui hay đ gây đau kh cho ng i khác? Th y cha có v th t v ng, ng i này bèn đ a cha đ n m t th vi n l n, t i đây có l u tr hàng tri u cu n sách mà cha có th tham c u, h c h i. Ch a bao gi cha l i xúc đ ng nh v y. Có nh ng cu n sách r t c vi t

t&#nh&#ng th&#i đ&#i x&#a và có nh&#ng cu&#n sách ghi nh&#n nh&#ng đ&#u mà t&# tr&#c t&#i nay cha ch&#a h&# nghe nói đ&#n. Sau m&#t th&#i gian nghiên c&#u, cha th&#y cái ki&#n th&#c mà mình v&#n h&#nh đ&#n th&#t ra ch&#ng đ&#ng k&# gì so v&#i kho tàng ki&#n th&#c n&#i đây. Đ&#n khi đó cha m&#i th&#m th&#a đ&#u ng&#i kia nói v&# kh&# năng trí th&#c c&#a con ng&#i và b&#t đ&#u ý th&#c v&# t&#n s&# rung đ&#ng c&#a mình.

N&#i cha đang s&#ng có r&#t đông ng&#i, đa s&# v&#n gi&# nguyên tính n&#t cũ nh&# khi còn s&#ng &# th&# gian. Có ng&#i hi&#n t&# vui v&#, có ng&#i tinh ngh&#ch &#a ch&#c phá ng&#i khác, có ng&#i đ&#m đ&#m, có k&# l&#i nóng n&#y. Quang c&#nh n&#i đây không khác cõi tr&#n bao nhiêu; cũng có nh&#ng dinh th&# đ&# s&#, to l&#n; có nh&#ng v&#n hoa m&# l&# v&#i đ&# các lo&#i hoa nhi&#u màu s&#c; có nh&#ng ng&#n núi r&#t cao hay sông h&# r&#t r&#ng. Lúc đ&#u cha ng&#c nhiên khi th&#y nh&#ng c&#nh v&#t này đ&#ng nh&# luôn luôn thay đ&#i, nh&#ng v&# sau cha m&#i bi&#t c&#nh đó hi&#n h&#u là do s&#c m&#nh t&# t&#ng c&#a nh&#ng ng&#i s&#ng t&#i đây. Đ&#u này có th&# gi&#i thích gi&#ng nh&# s&# t&#ng t&#ng &# cõi tr&#n. Các con có th&# t&#ng t&#ng ra nhà c&#a dinh th&# trong đ&#u óc mình, nh&#ng &# cõi tr&#n s&#c m&#nh này r&#t y&#u, ch&# hi&#n lên trong trí óc m&#t lúc mà thôi. Bên này vì có nh&#ng rung đ&#ng đ&#c bi&#t nào đó phù h&#p v&#i s&# rung đ&#ng c&#a t&# t&#ng làm gia tăng thêm s&#c m&#nh khi&#n cho nh&#ng hình &#nh này có th&# đ&#c th&#c hi&#n m&#t cách rõ ràng, chính xác và lâu b&#n h&#n.

Các con đ&#ng nghĩ r&#ng nh&#ng ng&#i bên này ch&# su&#t ngày rong ch&#i, t&#o ra các hình &#nh theo ý mu&#n c&#a h&#; mà th&#t ra t&#t c&# đ&#u b&#n r&#n theo đ&#u i các công vi&#c riêng đ&# chu&#n b&# cho s&# tái sinh. Vì m&#i t&# t&#ng bên này đ&#u t&#o ra các hình &#nh nên đây là môi tr&#ng r&#t thích h&#p đ&#ng &#i ta có th&# ki&#m soát, ý th&#c rõ r&#t h&#n v&# t&# t&#ng c&#a mình. Vì đ&#i s&#ng bên này không c&#n ăn u&#ng, làm l&#ng nên ng&#i ta có nhi&#u th&#i gi&# theo đ&#u i nh&#ng công vi&#c hay s&# thích riêng. Có ng&#i m&# tr&#ng d&#y h&#c, có k&# theo đ&#u i các ngành chuyên môn nh&# h&#i h&#a, âm nh&#c, ki&#n trúc, văn ch&#ng th&# phú, v.v...

Tóm l&#i, đây là môi tr&#ng đ&# h&# h&#c h&#i, trau đ&#i các kh&# năng đ&# chu&#n b&# cho m&#t đ&#i s&#ng mai sau. Ph&#n cha đang h&#c h&#i trong m&#t phòng thí nghi&#m khoa h&#c đ&# sau này có th&# giúp ích cho nhân lo&#i. Càng h&#c h&#i, cha càng th&#y cái ki&#n th&#c khi x&#a c&#a cha không có gì đ&#ng k&# và n&#n y khoa mà hi&#n nay các con đang theo đ&#u i th&#t ra không l&#y gì làm tân ti&#n l&#m n&#u không nói r&#ng r&#t &#u tr&#i so v&#i đ&#u cha đ&#c bi&#t n&#i đây. Hi&#n nhiên khoa h&#c phát tri&#n tùy theo kh&# năng trí th&#c c&#a con ng&#i, m&#i th&#i đ&#i l&#i có nh&#ng s&# phát tri&#n hay ti&#n b&# khác nhau nên nh&#ng giá tr&# cũng vì th&# mà thay đ&#i. Có nh&#ng giá tr&# mà th&#i tr&#c là khuôn vàng th&#c ng&#c thì đ&#i sau l&#i b&# coi là c&# h&#, l&#i th&#i; và nh&# cha đ&#c bi&#t thì nh&#ng đ&#u mà ngày nay đang đ&#c ng&#i đ&#i coi tr&#ng, ít lâu n&#a cũng s&# b&# đào th&#i. Tuy nhiên cái tình th&#ng, cái ý t&#ng ph&#ng s&# m&#i ng&#i, m&#i sinh v&#t thì b&#t k&# th&#i đ&#i nào cũng không h&# thay đ&#i, và đó m&#i là căn b&#n quan tr&#ng mà con ng&#i c&#n ph&#i bi&#t. Càng h&#c h&#i cha càng th&#y ch&# có nh&#ng gì có th&# t&#n t&#i đ&#c v&#i th&#i gian mà không thay đ&#i thì m&#i đ&#ng đ&#c g&#i là chân lý. Cha mong các con hãy suy ng&#m v&# v&#n đ&# này, xem đâu là nh&#ng giá tr&# có tính cách tr&#ng t&#n, b&#t bi&#n đ&# s&#ng theo đó, thay vì theo đ&#u i những giá tr&# ch&# có tính cách t&#m b&#, h&#i h&#t.

Cha biết rằng mọi ý nghĩ, tất cả mọi hành động đều có những rung động riêng và được lưu trữ lại trong ta như một cuốn sổ. Dĩ nhiên khi sống ở cõi trần, con người quá bận rộn với sinh kế, những ưu phiền của kiếp nhân sinh, không ý thức gì đến nó nên nó khép kín lại; những khi bước qua cõi bên này thì nó tất bật mở ra như những trang giấy phô bày rõ rệt trước mắt. Nhờ vậy mà cha biết rõ rằng hạnh phúc hay khổ đau cũng đều do chính ta tạo ra và lưu trữ trong mình. Cuốn sổ lưu trữ này là bằng chứng của thế của những đời sống đã qua và chính nó kiểm soát tất cả sự rung động của mọi cá nhân. Tùy theo sự rung động mà mọi cá nhân thích hợp với những công việc riêng và sự sống tại đó khi bước qua cõi giới bên này. Do đó, muốn được thoát khỏi cõi bên này, các con phải biết chuần bản. Cha mong các con hãy bắt tay vào việc này ngay. Các con hãy rán làm những việc lành, tất cả những hành vi bất thiện. Khi làm bất cứ việc gì, các con hãy suy gẫm xem hậu quả việc đó như thế nào, liệu nó có gây đau khổ hay tổn thương cho ai không? Đừng quá bận rộn suy tính những điều hữu hạn thì tốt mà hãy tập quên mình. Điều người rớt xuống, các con không có nhiệm vụ gì đâu.

Khi còn sống, đã có lúc cha dạy các con phải biết đều tất cả mọi điều dành tiền bạc vào những trường học tốt nhất, những bệnh viện, những công đoàn... những bây giờ cha biết rằng mình đã lầm. Một khi qua đời bên đây, các con không thể mang những thứ đó theo được. Danh vọng, địa vị, tài sản vật chất chỉ là những thứ có tính cách tạm bợ, bèo bọt, đời hay đi như mây trôi, gió thổi, trước có sau không. Chỉ có tình thương mới là hành trang duy nhất mà các con có thể mang theo mình qua cõi giới bên này một cách thoải mái, không sợ hãi hao mòn mất. Tình thương giống như đá nam châm, nó thu hút những người thương nhau thành số, để họ tiến lại gần nhau, kết hợp với nhau. Nó là một mảnh ngọc bích diễm, mạnh mẽ, trường tồn và chính những lòng thương này mà người ta có thể tìm gặp lại nhau trở lại qua không gian hay thời gian. Chỉ cần nhìn các con nghĩ rằng người cha nghiêm nghị dạy quy định khi trước đã trở nên mềm yếu chăng? Nay các con, chỉ khi nào buông xuôi tay bước qua thế giới bên này, các con mới thức sự trở lại nghiêm túc trường huấn của mình, tất cả hay xấu, hạnh phúc hay đau khổ, thích hợp với công việc gì thanh cao tốt lành hay những nơi chốn thấp kém xa. Hơn bao giờ hết, cha xác định rằng điều cha học hỏi tại đây là một đức hạnh luật khoa học tốt đẹp nhưng mà cũng thật huyền diệu. Nó chính là cái nguyên lý tiến bộ và đi về hòa hợp giữa những người trong vũ trụ. Sự lo lắng của đời sống trong công việc mà lo lắng hay tâm trí mình đều do những tổn thương của mình mà ra cả và chính mình phải chịu trách nhiệm về cuộc đời của mình hay là của những người mà mình sống đời.

Khi còn sống cha tin rằng chết là hết, con người chỉ là sự chuyển hóa các chất hữu cơ hợp lại, những hiện nay cha biết mình đã lầm. Cha không biết phân biệt phần xác thân và phần tâm linh. Sự chết chỉ đến với phần thân xác trong khi phần tâm linh vẫn hoạt động không ngừng. Nó đã hoạt động như một thuở nào rồi và sẽ còn tiếp tục mãi mãi. Hiện nhiên cá nhân của cha không phải là cái xác đã bỏ hủy hoại kia mà là phần tâm linh vẫn tiếp tục hoạt động này, do đó cha mới có gắng liên lạc với các con để hoàn tất đi về mà cha đã hứa với các con khi xưa. Cha nghĩ một được rằng sự sống giống như một dòng nước tuần hoàn chảy không ngừng tại nơi này

qua n i khác, t hình th c này qua hình th c khác. Khi trôi ch y qua nh ng môi tr ng khác nhau nó s b nh h ng nh ng đi u ki n khác nhau; và tùy theo s h c h i, kinh nghiệm mà nó ý th c đ c b n ch t thiêng liêng th c s c c a nó. Cũng nh sóng bi n có đ t cao, đ t th p thì đ i ng i cũng có nh ng lúc thăng tr m, khi vinh quang t t đ nh, lúc kh n cùng t i nh c, nh ng n u bi t nhìn l i toàn v n ti n trình c a s s ng thì ki p ng i có khác chi nh ng làn sóng nh p nhô, lẳng xẵng trên m t bi n đầu. Ch khi nào bi t nh n th c v b n ch t th t s c a mình v n là n c ch không ph i là sóng thì các con s ý th c đ c tính cách tr ng c u c a s s ng. T đó các con s có m t quan ni m rõ r t r ng ch t ch là m t đi n ti n t t nhiên, m t s ki n c n thi t có tính cách giai đ n ch không ph i m t cái gì ghê g m nh ng i ta th ng s hãi. Đi u c n thi t không ph i là tr n tránh s ch t hay ghê t m nó, nh ng là s chu n b cho m t s ki n t t nhiên ph i đ n m t cách tho i mái, ung dung vì n u khi còn s ng các con đã đ m h t kh năng và ph ng ti n c a mình đ giúp đ i, đ yêu th ng m i loài thì lúc lâm chung, các con ch ng có gì ph i luy n ti c hay h th n v i l ng tâm c . Tr c khi t bi t các con, cha mu n nói thêm r ng hi n nay cha đ ng s ng m t cách tho i mái, vui v và an l c ch không h kh s .

Nguyễn Phong d ch